

Arrest

nr. 288 614 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 / 2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VAEREWYCK en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het feitenrelaas in de nota met opmerkingen wordt door de verwerende partij als volgt voorgesteld:

“Verzoekende partij verklaart van nationaliteit te zijn, geboren te Bydgoszcz op X.

Hij kwam het Rijk binnen via een aankomstverklaring dd. 12.3.2007.

Op 22.9.2009 werd door verzoeker een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als werknemer.

Op 17.11.2009 werd door verzoeker een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als werknemer.

Op 13.4.2010 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing werd door verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest dd. 6.8.2010 de beslissing dd. 13.4.2010 heeft vernietigd.

Op 1.10.2010 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing werd door verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest dd. 08.03.2011 het beroep heeft verworpen.

Op 31.10.2011 diende verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

Op 12.04.2012 werd aan verzoeker een E-kaart afgeleverd, die door het gemeentebestuur van Maldegem werd gesupprimeerd op 20.03.2017.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 02.12.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Ter terechtzitting beaamt de advocaat van de verzoekende partij de correctheid van deze voorstelling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voegt hieraan toe dat blijkens het strafregister, voorhanden in het administratief dossier, de verzoekende partij verschillende strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd en op 16 december 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 60 maanden met probatieuitsstel gedurende 5 jaar voor 20 maanden. De verzoekende partij werd veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop lijkende voorwerpen en afpersing, onmenselijke behandeling, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid, en het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen, vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met volgende redengeving:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer W. R. M. geboren te Bydgoszcz, op X, onderdaan van Polen wordt het bevel gegeven om uiterlijk op het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving :

W. R. M. heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, inbreuk op de wapenwetgeving, afpersing, met voertuig om de diefstal of de vlucht te vergemakkelijken, bij nacht, foltering, beschadiging/vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, beschadiging/vernieling van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg - met voorbedachte rade, door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 1G.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 60 maanden (5 jaar probatieuitsstel voor wat 20 maanden gevangenisstraf overtreft - herroeping van de probatieuitsstel op 02.04.2021 - verzet).

W. R. M. heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 25.06.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 maand.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreigingen, inbreuken op de wapenwetgeving, afpersing, met voertuig om de diefstal of de vlucht te vergemakkelijken, bij nacht, foltering, beschadiging/vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, beschadiging/vernieling van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg - met voorbedachte rade, door twee of meer personen) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 19.10.2022 verklaard in België te zijn sinds 2009 of 2010. Op 12.04.2012 werd hem een E-kaart afgeleverd die door het gemeentebestuur van Maldegem werd gesupprimeerd op 20.03.2017. Op werd hij van ambtswege afgevoerd in Zelzate. Sindsdien heeft hij geen aanvraag meer ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

W. R. M. heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 19.10.2022. Hij verklaart in België te zijn sinds 2009 of 2010. Zijn huidige partner en zijn 4 minderjarige kinderen verblijven in België. Betrokkene verschaft verder geen enkel detail met betrekking tot deze gezinssituatie. Betrokkene toont dus het voldoende hecht en duurzaam karakter van zijn familiaal leven, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn situatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn familieden, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. W. R. M. heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Hij wil echter niet terugkeren naar Polen omwille van zijn gezinssituatie in België en omdat hij helemaal geen banden meer heeft met zijn vaderland. Deze argumenten behoren tot de privésfeer en vallen niet binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van:

"3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de formele en materiële geldigheid en wettelijkheid,.. het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (o.a. artt. 3, 8, 13 e.a.), het Europees Handvest van de grondrechten ; (o.a. artt. 1, 4, 6, 7, 11, 18, 19, 42, 47 e.a.), de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15.12.1980 (o.a. artt. 1 §2, 7, 43 §1, 44ter, 62, 74/13, 74/14 § 3 e.a.), de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29.07.1991 (o.a. artt. 2, 3 e.a.),"

2.2.1. In een eerste onderdeel licht de verzoekende partij toe:

"4. De bestreden motivatie en de middelen

i)

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing alleen al op basis van formele gronden dient te worden nietig verklaard:

- Het bevel wordt gegeven door een "administratief deskundige" als "gemachtigde van de Staassecretaris voor Asiel en Migratie". Op geen enkele wijze wordt verduidelijkt, verklaard en/of gestaafd of de bewuste persoon (mevrouw L. J.) wel als gemachtigde kan/mag optreden.
- De akte van kennisgeving wordt getekend door de "adviseur-gevangenisdirecteur". Op geen enkele wijze wordt verduidelijkt, verklaard en/of gestaafd of de bewuste persoon (M. M.) wel kan/mag optreden om dergelijke kennisgeving te doen.

- De kennisgeving vermeldt enkel de naam van verzoeker, doch werd niet door hem ondertekend zodat er geen geldige kennisgeving is gebeurd. Door de vermelding van de naam van verzoeker lijkt te worden gesuggereerd dat hij de kennisgeving zou ondertekend hebben. (Er had melding moeten worden gemaakt dat de kennisgeving NIET door verzoeker werd ondertekend.
- De kennisgeving bevat een stempel met de vermelding "Griffie 10 Beheer der Getuigenissen". Het is niet duidelijk wat deze afstempeling zou kunnen betekenen. In elk geval wordt daardoor geen enkele juridische macht of kracht gegeven aan de bestreden beslissing.
- De beslissing zelf stelt "wordt het bevel gegeven om uiterlijk op het grondgebied te verlaten". Bij gebreke aan vermelding van datum in dit bevel dient het nietig te worden verklaard. (Er zou ten onrechte worden verwezen naar het 'in fine' van de motivering met de vermelding dat aan verzoeker geen termijn wordt toegekend, immers dan had de tekst en inhoud van de beslissing zelf anders dienen te worden geformuleerd. Een motivering kan een fout geformuleerde beslissing niet rechtzetten."

2.2.2. Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan, is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639). De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, *Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid*, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Waar de verzoekende partij stelt dat niet kan afgeleid worden dat de ondertekenaar van de bestreden beslissing gemachtigd is, kan en mag optreden, vermeldt de bestreden beslissing dat L. J. de gemachtigde van de staatssecretaris is. Haar hoedanigheid (administratief deskundige) wordt vermeld. Uit het administratief dossier blijkt dat L. J. ook gemachtigd werd om de bestreden beslissing te nemen (beslissing van 1 juli 2015 voorhanden in het administratief dossier). Bij beslissing van 1 juli 2015, voorhanden in het administratief dossier, werd zij immers gemachtigd om de bevoegdheden uit te oefenen, voorzien in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 in haar artikelen 6, §1 en 13, §1. Als administratief deskundige heeft zij minstens de graad van een administratief assistent.

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) stelt in haar artikel 8 het volgende:

"§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 7, eerste lid; (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de steller van de akte ook uitdrukkelijk delegatie werd verleend in toepassing van artikel 6, §1, van het Delegatiebesluit, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Dit artikel kent de bevoegdheden toe voor beslissingen, genomen onder meer op grond van artikel 7, tweede en derde lid en "artikel 43; (...); artikel 44ter, § 2, tweede lid;" aan personeelsleden die minstens een administratief assistent zijn. L. J. wordt omschreven als zijnde een personeelslid die ten minste de functie van een administratief assistent uitoefent.

Uit de lezing van beide bepalingen volgt dat L. J. wel degelijk bevoegd was om de thans bestreden beslissing te nemen.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat L. J. de bevoegdheid heeft van een administratief assistent, meer nog uit de bestreden beslissing blijkt dat zij administratief deskundige is en bijgevolg

gemachtigd is om de bestreden beslissing, die voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te nemen.

Ter terechtzitting gewezen op deze bevoegdheid van administratief deskundige van de opsteller, stelt de advocaat van de verzoekende partij niet langer te betwisten dat de opsteller bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

Deze grief is ongegrond.

2.2.3. De verzoekende partij heeft kritiek op de kennisgeving van de bestreden beslissing. Kritiek op een kennisgeving van een bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad herneemt overigens de volgende redenering uit de nota met opmerkingen:

“Terwijl uit de akte van kennisgeving duidelijk blijkt dat de verzoekende partij geweigerd heeft om te tekenen, maar wel degelijk kennis heeft genomen van de bestreden beslissing d.d. 02.12.2022.

Het gegeven dat op de beslissing van 24 juni 2015, naast de datum van betekening van 1 juli 2015, de vermelding “weigert te naamtekenen” voorkomt waarop de verzoekende partij ter terechtzitting wel de aandacht vestigt, houdt niet in dat de eerste verwijderingsmaatregel niet op 1 juli 2015 ter kennis gebracht werd aan verzoeker. (R.v.V. nr. 151 045 van 20 augustus 2015)

De verweerder is de mening toegedaan dat de verdere kritiek op de kennisgeving van de bestreden beslissing op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

In het algemeen slaagt verzoekende partij er in haar enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend”

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij kennis heeft van de bestreden beslissing en tijdig een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van de bestreden beslissing indiende.

Deze grief is onontvankelijk.

2.3.1. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij dat de motiveringsplicht geschonden is, doordat de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze zou gemotiveerd zijn in het licht van het gevaar voor de openbare orde. De verzoekende partij houdt voor dat de feiten dateren uit een ver verleden (feiten van 21 augustus 2016), gelieerd waren aan alcohol- en drugsgebruik. Het actuele gevaar van de gedragingen van verzoeker werd niet door de bestreden beslissing aangeduid en/of aangetoond. De verzoekende partij betwist nog een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Hij stelt verder dat hij vrijkwam op 4 december 2019. Er zijn problemen geweest bij de uitvoering van de probatievoorwaarden die leidde tot een vonnis bij verstek van 2 april 2021 en die geleid hebben tot een (korte) heropsluiting. Evenwel tekende de verzoekende partij verzet aan en op 2 december 2022, dag van het nemen van de bestreden beslissing, werd het verzet ontvankelijk en gegrond bevonden. De

verzoekende partij citeert uit dit vonnis en voegt het document bij het verzoekschrift. Uit dit vonnis blijkt dat de verzoekende partij een nieuwe kans kreeg en geoordeeld werd dat zij geen gevaar meer vormt. De bestreden beslissing gaat er klakkeloos van uit dat er geen verbetering is. Evenwel werden de opgelegde probatievoorwaarden bij verstekvonnis van 2 april 2021 herroepen en toont het op verzet genomen vonnis aan dat het gevaar voor de openbare orde en de samenleving niet meer wordt weerhouden.

De bestreden beslissing heeft niet voldoende aandacht voor de actuele situatie en de bestreden beslissing gaat te veel uit van veronderstellingen.

Het onderdeel van het middel wordt als volgt toegelicht:

“ij)

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar een veroordeling door de correctionele rechtbank te Gent van 16.12.2016 voor feiten van 21.08.2016 (en zijdelings naar een nog oudere veroordeling van 25.06.2009 door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Er wordt geoordeeld dat die veroordeling (en de er aan ten grondslag liggende feiten) thans (na meer dan 6 zes jaar) in hoofde van verzoeker een gedrag zou uitmaken waardoor verzoeker een gevaar zou opleveren voor de openbare veiligheid.

Dit alles zonder dat er dienaangaande enige concrete aanduiding of bewijs wordt naar voor gebracht.

Al zeker niet als gesteld wordt dat verzoeker “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” zou vormen op basis van die veroordeling.

Verzoeker ontkent helemaal niet de ernst van de gepleegde feiten waarvoor hij veroordeeld en gestraft werd en zijn straf heeft ondergaan, doch deze vonden plaats in het verleden en in een vroegere situatie waarbij verzoeker het spoor bijster was en zich inderdaad te buiten ging aan buitensporige feiten en handelingen gerelateerd aan alcohol en drugs.

Verzoeker heeft de door hem opgelopen straf ondergaan (vrijheidsstraf werd volledig uitgevoerd in de gevangenis van Wortel en hij kwam vrij op 04.12.2019.

Bij de uitvoering en opstart van de opgelegde probatievoorwaarden waren er problemen die hebben geleid tot een herroeping van het probatie uitstel bij verstekvonnis van 02.04.2021. Als gevolg daarvan werd verzoeker van zijn vrijheid beroofd op 14.10.2022 (en verbleef in de gevangenis tot 02.12.2022).

Verzoeker heeft op 26.10.2022 verzet aangetekend tegen het verstekvonnis van 02.04.2021.

Dit heeft geleid tot het vonnis op verzet van 02.12.2022 van de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent waarbij het verzet ontvankelijk en gegrond werd verklaard en geoordeeld werd:

Verklaart het verzet ontvankelijk en gegrond.

Wijst de vordering tot herroeping af, met dien verstande dat 5 en 6^e streepje niet langer opgelegd dienen te worden in hoofde van de opposant.

WIJZIGT de bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent dd. 16 december 2016 opgelegde probatievoorwaarden zoals hierna bepaald en door de gedaagde ter terechtzitting aanvaard:

- regelmatig contact houden met de justitieassistent en de probatiecommissie en hun richtlijnen strikt naleven;*
- van zodra mogelijk zijn werk (of zelfstandige activiteit) hervatten en bij verlies van dit werk opnieuw actief naar werk zoeken en door zijn eigen gedrag geen aanleiding geven tot ontslag;*
- het slachtoffer volledig vergoeden.*

Wat hieruit blijkt is dat de rechtbank met volledige kennis van zaken en op basis van concrete en actuele gegevens geoordeeld heeft dat verzoeker wel degelijk geen gevaar meer vormt doch hij zich enkel aan de vermelde probatie-voorwaarden dient te houden.

Er wordt m.a.w. aan verzoeker een nieuwe kans geboden met dit vonnis van 02.12.2022. Die kans en de hoop voor een toekomst voor verzoeker en de mogelijkheid de slachtoffers van de voornoemde feiten te vergoeden, wordt bij zijn vrijlating de bodem ingeslagen door de thans bestreden beslissing.

In plaats van dat klakkeloos van de veronderstelling wordt uitgegaan dat er geen verbetering in het persoonlijk gedrag van verzoeker zou zijn en dat het voldoende zou zijn met een verwijzing naar feiten van meer dan 6 jaar geleden (zoals dit gedaan wordt in de bestreden beslissing), wordt in het vonnis van 02.12.2022 een round-up gegeven van de actuele en correcte situatie van verzoeker (en waarmee in de bestreden beslissing totaal geen rekening wordt gehouden).

Verzoeker verwijst, haalt aan, herneemt, bevestigt de in het vonnis van 02.12.2022 opgeven feiten en argumenten:

(...)

Het mag duidelijk zijn dat er thans op dit moment na meer dan 6 jaar van “een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij” geen sprake meer is.

(Meer nog als gevolg van de beslissing worden de burgerlijke partijen waartoe verzoeker zich verbond het nodige te doen om ze te kunnen vergoeden in de kou gezet.)

Het blijkt wel degelijk duidelijk en ontegensprekelijk dat verzoeker in de loop der jaren tot betere inzichten is gekomen waarmee ten onrechte in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden

Het opleggen en ondergaan van een gevangenisstraf is dienstig niet alleen als bestraffing doch dient te leiden tot een mogelijke re-integratie in de samenleving.

In de bestreden beslissing wordt er d'office van uitgegaan dat zin, nut en opvolging in het kader van de opgelegde straf gefaald heeft.

Er wordt enkel gekeken naar het verleden, de toentertijd gepleegde feiten, . zonder enige considerans voor de huidige psychische, mentale, sociale, economische toestand van verzoeker.

Er kan worden verwezen naar het feit dat verzoeker wel degelijk inzicht, berouw toont, en weet dat als hem maar de kans wordt gegeven om zich terug in te schakelen in de samenleving en dit zonder enig gevaar te vormen voor de openbare orde en veiligheid.

iii)

De verdere motivering van de bestreden beslissing is zo niet uitsluitend dan toch overwegend gesteund op algemene gegevens, theoretische uiteenzettingen, (foutieve) vooronderstellingen, (onjuiste) gevolgtrekkingen.

Er wordt geen enkele link gelegd met de individuele toestand en situatie van verzoeker, minstens wordt er geen enkele poging of initiatief genomen om na te gaan, te onderzoeken en/of te controleren op welke manier verzoeker geëvolueerd is tijdens het uitzetten van zijn gevangenschap.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt op deze grief als volgt:

“In de bestreden beslissing kon onmogelijk gemotiveerd worden over het vonnis d.d. 02.12.2022 dat van diezelfde dag dateert.

In de bestreden beslissing werd dan ook geheel terecht rekening gehouden met de laatste gekende veroordeling bij verstek op 02.04.2021.

Tijdens het invullen van de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht heeft de verzoekende partij de kans gekregen om alle relevante informatie toe te lichten, doch geen melding gemaakt van een verzetsprocedure.

Nochtans heeft de verzoekende partij vanuit de gevangenis amper 6 dagen later, op 25.10.2022 verzet aangetekend tegen het vonnis d.d.02.04.2021.

Gelet op het voorgaande is het eenvoudigweg onjuist dat de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie louter zou hebben verwezen naar een situatie van jaren geleden, zonder zogenaamd rekening te houden met het heden.

De feitelijke situatie waaraan de verzoekende partij refereert dateert van nà de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met alle gekende gegevens tot op die datum.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.”

2.3.3. Het is correct dat de verwerende partij in haar beslissing geen rekening kon houden met het vonnis van 2 december 2022, dat op dezelfde dag is uitgesproken als de bestreden beslissing. De verwerende partij kon, bij gebreke aan kennis ervan, niet over de inhoud motiveren. Evenwel kon de verzoekende partij dit niet eerder meedelen dan het werd uitgesproken. De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat bijkomende stukken kunnen overgemaakt worden met het oog op de rechten van verdediging van de verwerende partij, tenzij het handelt over nieuwe feiten en kan aangetoond worden dat dergelijke stukken niet hadden gevoegd kunnen worden bij het verzoekschrift. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft, wat *in casu* het geval is. Het tweede betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat verzoeker heeft gevraagd. In dit geval moet hij reeds in de aanvraag uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen hem de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoeker onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van de aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid hem de gelegenheid geven zijn standpunt kenbaar te maken over de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en over de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). In de mate dat de verwerende partij voorhoudt dat de verzoekende partij de procedure op verzet had kunnen kenbaar maken voor het nemen van de bestreden beslissing in het kader van het uitgeoefende hoorrecht, wijst de Raad er bijkomend op dat aan de verzoekende partij zeer specifieke vragen zijn gesteld en de verwerende partij geen enkele allusie heeft gemaakt over het eventuele bestaan van het gevaar voor de openbare orde van feiten die bestonden voordat de verzoekende partij een verlenging van haar verblijf verkreeg. In die omstandigheden slaat de Raad acht op het vonnis van 2 december 2022, op verzet uitgesproken.

2.3.4. De volgende vraag die zich stelt is of de verwerende partij afdoende onderzoek heeft gevoerd naar het bestaan van een actueel gevaar voor de samenleving door de gedragingen van de verzoekende partij.

De verwerende partij is zich bewust dat deze voorwaarde moet onderzocht worden nu zij bij de aanhef van de bestreden beslissing stelt: *“Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”*

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze zich enkel steunt op de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet, die luiden:

“Artikel 7

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° (...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

Artikel 43:

§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

*Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
(‘...)*

Artikel 44ter

§ 1.

Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

*2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.
De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Nu uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk en alleen is genomen omwille van redenen van openbare orde, moet de actualiteit van de bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving worden nagegaan.

De bestreden beslissing beperkt zich om het actueel karakter vast te stellen van de strafrechtelijke feiten op de ernst van de feiten en de opsomming van de veroordelingen.

De verwerende partij stelt hieromtrent dat zij de verzoekende partij heeft gehoord en zij niet kenbaar maakte dat verzet zou worden aangetekend tegen het vonnis van 2 april 2021. Uit de vragenlijst van 19 oktober 2022 die aan de verzoekende partij werd overgemaakt tijdens diens verhoor blijkt dat geen vraag wordt gesteld in verband met de ondergane bestraffingen en/of het mogelijk bestaan van het gevaar voor de samenleving. Aan de verzoekende partij werd slechts gevraagd elementen bij te brengen aangaande haar verblijf in België, de duur ervan, het bezit van reisdocumenten, een duurzame

relatie, familie in België, minderjarige kinderen en redenen waarom een terugkeer naar het herkomstland niet mogelijk zou zijn en naar een eventuele ziekte die de verzoekende partij belemmert om terug te keren naar het herkomstland.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze zich steunt op feiten van 2009 en van 2016, zijnde aldus feiten in een verder verleden terwijl de E-kaart pas werd gesupprimeerd op 17 maart 2017.

Geen enkel onderzoek naar het actuele karakter van het gevaar dat de verzoekende partij zou vormen blijkt. De bestreden beslissing schijnt louter uit de veroordelingen af te leiden dat door de ernst ervan de verzoekende partij een actueel gevaar vormt zonder in te gaan op de aard van de feiten en/of de reden waarom de strafrechtelijke feiten thans nog steeds een actuele bedreiging vormen. Uit een veroordeling, waarvan de meest recente dateert van 2016 en waarvan de bestraffing is beëindigd, enkel hypothetisch afleiden dat de verzoekende partij nog steeds actueel een gevaar voor de openbare orde vormt, is kennelijk onredelijk, temeer niet wordt ingegaan op de concreet gepleegde feiten. De bestreden beslissing bevat enkel een verwijzing naar de veroordelingen. Niet elk ernstig feit betekent dat een veroordeelde meer dan zeven jaar na het plegen ervan nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormt met een actueel karakter. Zoals de verzoekende partij stelt, is het vastgestelde gevaar voor de openbare orde, bij gebreke aan uitwerking ervan, hypothetisch.

Eén en ander klemmt nog meer nu bij het verzoekschrift het vonnis op verzet van 2 december 2022 is gevoegd, waaraan gezag van gewijsde kleef, en de rechtbank als volgt motiveert:

“(…)

Verder wordt er in het verslag op gewezen dat de opposant in de gevangenis drugs heeft afgezworen en toen reeds drie jaar clean was. De opposant gal aan zijn medewerking te verlenen aan het opstellen van een afbetalingsplan om de burgerlijke partij te vergoeden.

Uit het meldingsverslag van 12 januari 2021 blijkt dat de opposant evenwel nadien geen contact meer opnam met het justitiehuis, niet meer te bereiken was en er geen gekend adres meer in ons land was. Hij reageerde tevens niet op de verstuurde e-mails op het door hem opgegeven e-mailadres.

Op de terechtzitting van 18 november 2022 stelde de opposant na de uitvoering van zijn effectieve gevangenisstraf direct naar Nederland te zijn vertrokken om er te gaan werken. Hij heeft na zijn vrijlating geen drugs meer genomen en geen overmatig alcohol meer gebruikt. Hij maakte na zijn vrijlating een moeilijke periode in zijn leven door, zijn vrijheidsberoving van drie jaar heeft een impact op hem nagelaten waardoor hij zich focuste op het behouden van zijn werk en zijn kinderen.

De opposant verklaarde zich uitdrukkelijk bereid om de hem destijds opgelegde voorwaarden nog steeds te volgen. Hij stelde thans bij zijn vriendin H. O. te Eeklo in de (...) te verblijven en legde ter staving daarvan een brief van H. O. voor waarin zij bevestigt de vriendin van de opposant te zijn met daarbij gevoegd een kopie van haar identiteitskaart.

Hoewel het vast staat dat de opposant de hem opgelegde voorwaarden niet heeft nageleefd doordat hij naliel contact op te nemen met de justitieassistent en onbereikbaar was geworden ingevolge zijn verblijf en werk in Nederland, oordeelt de rechtbank dat thans toch nog een kans kan worden gegeven aan de opposant door het opgelegde probatie-uitstel niet te herroepen, nu de opposant op heden clean blijkt te zijn en over werk beschikt.

De rechtbank oordeelt daarbij evenwel dat de destijds opgelegde begeleidingen thans niet meer nuttig voorkomen.

De opposant heeft na drie jaar effectieve vrijheidsberoving het drugsmilieu volledig achter zich gelaten en blijkt ook sedert zijn vrijlating op 4 december 2019 nog steeds elk drug- en overmatig alcoholgebruik af te zweren daar hij zich beschaamd voelt over de destijds door hem gepleegde feiten onder invloed en hij daarin niet wenst te hervallen.

De rechtbank oordeelt dan ook dat de voorwaarde : “in samenspraak met de justitieassistent een passende begeleiding volgen voor zijn alcohol- drugs-en medicatieproblematiek hetzij” op ambulante hetzij” op residentiële basis, deze gemotiveerd volgen en niet stopzetten dan met toestemming van de justitieassistent” thans niet langer opgelegd dient te worden nu er geen sprake meer blijkt te zijn van dergelijke opgelegde problematiek.

Ook de voorwaarde “in samenspraak met de justitieassistent een gepaste psychologische en/of psychiatrische begeleiding hetzij” ambulant hetzij” residentieel volgen en deze niet stopzetten dan met toestemming van de justitieassistent”, komt te vervallen nu de opposant opnieuw structuur in zijn leven heeft gevonden, een vaste relatie en vast werk heeft. Ook uit de ondervraging van de opposant ter terechtzitting blijkt dat hij niet langer te kampen heeft met dergelijke onderliggende (agressie)problematiek dewelke nog verdere opvolging vanuit justitie behoeft.

De rechtbank oordeelt dat de overige voorwaarden behouden dienen te blijven, waaronder het behoud van zijn werk zodat hij aan de laatste voorwaarde kan voldoen met name het slachtoffer volledig vergoeden.

In toepassing van artikel 1 §2 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie werd de beklaagde voor de sluiting van de debatten door de rechtbank ingelicht over de draagwijdte van de probatiemaatregelen en werd hij tevens in zijn opmerkingen gehoord. (...)

Uit dit vonnis blijkt dat de verzoekende partij niet langer te kampen heeft met een onderliggende agressieproblematiek en sedert de vrijlating van 4 december 2019 nog steeds elk drug- en overmatig alcoholgebruik afzweert. Het is de verzoekende partij toegestaan nieuwe feiten, die mogelijks de gegrondheid van het beroep raken, ter kennis te brengen nu deze vaststellingen van de rechtbank niet voor de bestreden beslissing kenbaar waren. Temeer *in casu* uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wist dat verzet bestond tegen het vonnis van 2 april 2021 omtrent het herroepen van het probatieuitstel, nu de bestreden beslissing ernaar verwijst. Verwerende partij verkoos het resultaat niet af te wachten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het actuele gevaar enkel en alleen is afgeleid uit de bestaande veroordelingen zodat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Indien de verwerende partij besluit een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van het gevaar van de openbare orde, komt het haar toe uit te leggen waarom het gevaar nog actueel is, wat niet louter kan blijken door te verwijzen naar een veroordeling van 2009 en 2016 temeer na 2009 nog een legaal verblijf is toegestaan aan de verzoekende partij tot aan 20 maart 2017.

In dit geval kan de verwerende partij zich evenmin verschuilen achter het gehoor nu specifieke vragen werden gesteld die op geen enkele wijze verwijzen naar het actuele gevaar in hoofde van de verzoekende partij.

De motivering is gebrekkig en het gedane onderzoek naar het bestaan van een werkelijke actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zeven jaar na de feiten en nadat de bestraffing is ondergaan, is niet gevoerd.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De beoordeling is in het licht van het verstrijken van de jaren na de veroordeling *anno* 2016 door zich enkel te baseren op de strafrechtelijke feiten, zoals vermeld in de veroordelingen *anno* 2009 en 2016, niet correct en kennelijk onredelijk.

Het is onduidelijk gemaakt of de verzoekende partij nog steeds geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij stelt correct: *“Het enkel in beschouwing nemen van de 6 jaar eerder gepleegde feiten en de enkele verwijzing naar een zogeheten vragenlijst inzake hoorrecht, zonder verder blijkbaar enig onderzoek, nazicht en verdere argumentatie en verdediging zijn een duidelijke illustratie van het totaal gebrek aan zorgvuldigheid”*.

In de hierboven beschreven mate is de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet geschonden wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De overige onderdelen behoeven geen verder onderzoek en kunnen niet leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing.

2.4. Ook de nota met opmerkingen doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij wil geen kennis nemen van de inhoud van het resultaat dat de verzoekende partij op verzet aantekende en verwijst enkel naar het vonnis van 2 april 2021 als in aanmerking te nemen vonnis, dat inmiddels volledig is gewijzigd. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij wist dat verzet was aangetekend. Het staat haar vrij hiermee geen rekening te willen houden en het resultaat van het verzet niet af te wachten, evenwel riskeert deze houding tot een vernietiging te leiden nu eruit blijkt dat het gevaar voor de openbare orde sterk wordt gerelativeerd. De volgende stelling van de verwerende partij volgt de Raad niet:

“In de bestreden beslissing werd dan ook geheel terecht rekening gehouden met de laatste gekende veroordeling bij verstek op 02.04.2021.

Tijdens het invullen van de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht heeft de verzoekende partij de kans gekregen om alle relevante informatie toe te lichten, doch geen melding gemaakt van een verzetsprocedure.

Nochtans heeft de verzoekende partij vanuit de gevangenis amper 6 dagen later, op 25.10.2022 verzet aangetekend tegen het vonnis d.d.02.04.2021.

Gelet op het voorgaande is het eenvoudigweg onjuist dat de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie louter zou hebben verwezen naar een situatie van jaren geleden, zonder zogenaamd rekening te houden met het heden.”

In de mate dat de bestreden beslissing zich al steunt op het actuele karakter door de loutere verwijzing naar het vonnis van 2 april 2021, wetend dat hiertegen verzet is aangetekend, kan zij haar ogen niet sluiten voor het gegeven dat dat vonnis volledig hervormd is.

2.5. Enig onderzoek naar het actuele karakter van het gevaar ontbreekt. Aan de specifieke situatie van de verzoekende partij werd niet afdoende aandacht besteed.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN